

CLAUDIA GRAY
Leia, az alderaani hercegnő

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:
Távoli csillagok

John Jackson Miller:
Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:
Halálvilág

The Old Republic
Drew Karpysbyn:
Revan

Paul S. Kemp:
Árulás

Sean Williams:
Végzetes szövetség

Drew Karpysbyn:
Megsemmisítés

John Jackson Miller:
Kóbor lovag

Darth Bane trilógia
Drew Karpysbyn:
Pusztítás útja
A Kettő Szabálya
A gonosz dinasztia

James Luceno:
Darth Plagueis

James Luceno:
A megtévesztés leple

Joe Schreiber
Vesztegzár

Timothy Zahn:
Kirajzás

Alan Dean Foster:
A közelgő vihar

Steven Barnes:
A Cestus csapda

David Sherman–Dan
Cragg
Jedi próba

Matthew Stover:
Töréspont

Karen Traviss:
Életre-halálra

Republic Commando
Karen Traviss:
Tűzharc
Coruscant
Színvallás
A 66-os parancs

Klónháborús játszmák
Karen Miller:
Árnyak közt
Ostrom

MedStar duológia
Michael Reaves és Steve
Perry:
Harctéri sebészek
Jedi gyógyító

Sean Stewart:
Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:
A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:
Kenobi

James Luceno:
Sötét Nagyúr

Karen Traviss:
501.

Coruscanti éjszakák
Michael Reaves
A Jedik alkonya
Az árnyak utcája

Sean Williams:
Tomboló erő

Joe Schreiber:
Halálosztag

Sean Williams:
Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve
Perry:
Halálcsillag

Michael Reaves–Maya
Kaathryn Bohnhoff:
Árnyjáték

Timothy Zahn:
Gazfickók

Timothy Zahn:
Hűség
Válaszutak

James S. A. Corey:
Tolvajbecsület

Martha Wells:
Pengeélen

**Fejvadász háborúk
trilógia**
K. W. Jeter:
A mandalori páncél
Boba Fett kelepcéje
Értékes zsákmány

Matthew Stover:
Luke Skywalker
és a Mindor árnyai

Troy Denning:
A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia
Timothy Zahn:
A Birodalom örökösei

Sötét erők ébredése
Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia
Kevin J. Anderson:
Új rend
Sötét oldal
Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:
Én, a Jedi

Thrawn keze duológia
Timothy Zahn:
A múlt kísértete
A jövő látomása

Timothy Zahn:
A túlélők keresése

Paul S. Kemp:
Áramlatok
Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:
Sötét tanítvány

James Luceno:
Katalizátor

E. K. Johnston:
Ahsoka

Paul S. Kemp:
Sith nagyurak

James Luceno:
Tarkin

Beth Revis:
A lázadás hajnala

Timothy Zahn:
Thrawn

John Jackson Miller:
Új hajnal

Claudia Gray:
Elveszett csillagok

Alexander Freed:
Alkony század

Claudia Gray:
Leia, az alderaani
hercegnő

Bizonyos szemszögből

Alexander Freed:
Zsivány Egyes

Christie Golden:
Inferno osztag

Kevin Hearne:
A Jedik örököse

Utóhatás trilógia
Chuck Wendig:
Utóhatás
Adósság
A Birodalom vége

Claudia Gray:
Vérvonal

Delilah S. Dawson:
Phasma

Alan Dean Foster:
Az ébredő Erő

Jason Fry:
Az utolsó Jedik

KÉPREGÉNYEK

Star Wars
Skywalker lesújt
Leszámolás
a csempészek holdján
A lázadó börtön
A Harbinger utolsó
útja
Yoda titkos háborúja
A Sikolyok Fellegvára

Darth Vader
Vader

Árnyak és titkok
A shu-toruni háborúk
A játszmák vége
Vader lezuhan
Darth Maul
Doktor Aphra

STAR WARS: AZ UTOLSÓ JEDIK HAJNALA

STAR WARS™

CLAUDIA GRAY

LEIA

AZ ALDERAAN HERCEGNŐJE

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

Disney • LUCASFILM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: THE LAST JEDI:
LEIA, PRINCESS OF ALDERAAN

by Claudia Gray

Del Rey, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc., 2017

© & TM 2018 Lucasfilm Ltd.
All Rights Reserved.
Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2018 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2018 by Szukits Könyvkiadó

Fordította
SZENTE MIHÁLY

ISBN 978-963-497-406-2

Lektor: Juhász Ferenc
Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella
Színre bontás, tipográfia: OMG Partner Bt.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János

Első fejezet

A Követelés Napját hónapokkal korábban bejelentették. A vendégek már megérkeztek a galaxis legkülönbözőbb tájairól, és az ünnepségre szánt ételek ínycsiklandó illata lengte be az egész palotát. Az időjárás valamiért úgy döntött, hogy nem lesz kegyes. Sötét felhők gyülekeztek Aldera városa felett, és záporral fenyegettek – bár egy közelgő vihar is lehetett fenséges és pompás a maga módján.

Mindenestre minden körülmény megfelelt ahhoz, hogy egy hercegnő bejelentse igényét az Alderaan trónjára.

– Aú! – jajdult fel Leia –, húzod!

– És húzni is fogom – ígérte WA-2V, Leia személyi szoldadroidja. Kéklő fémujaival gyorsan megfonta az utolsó fonatot, az eléggé bonyolult tradicionális stílusban. – Ha valamikor káprázatosan kell kinéznie, akkor az a mai nap.

– Mindennap ezt mondog – állította Leia. Kiskorában csak egy egyszerű copfba fogatva akarta viselni a haját. A szülei ráhagyták a döntést, de 2V eltökélten tartotta magát. A programja előírta, hogy a lehető legjobb megjelenést kell biztosítani a hercegnőnek, és ezt még maga Leia sem írhatta felül.

– És minden napra igaz – jelentette ki 2V, mialatt hurokba fordította, és a helyére tűzte a fonatot. – A különleges alkalmakkor még magasabb a mérce!

Leia érezte, hogy a gyomra finoman remeg, részben az idegességtől, részben az izgalom miatt. Ez volt élete legnagyobb napja az első névnapja óta, amikor is a szülei bevitték a trónterembe, és ott ünnepélyesen bejelentettek, hogy mind jogi szempontból, mind pedig azért, mert szeretik, a lányuknak tekintik őt...

Leia kisöpörte a fejéből a gondolatot. Akkor csak annyi volt a teendője – csecsemő lévén –, hogy feküdt az anyja karjában. Ezúttal viszont még beszélnie is kellett.

Amint elkészült a haja, hálásan felvette azt az öltözetet, amiben ő és 2V megállapodtak: egy egyszerű, fehér ruhát, míg 2V vastag ezüstékszereket aggatott rá. Mialatt belelépett könnyű szatécipőjébe, harsonák zengése visszhangzott végig a palota folyosóin. De akkor is úgy érezte, hogy maguk a szülei kopogtatnak az ajtaján.

– Még egy dolog! – mondta sietve 2V. Az alapjául szolgáló kéreken egyensúlyozva odagurult egy szekrényhez, és egy ezüst fejpánttal tért vissza, amit ügyesen feltett Leia fejére úgy, hogy az igazgyöngy függő pontosan a hercegnő homlokának közepére került.

– Igen! Igen! – lelkesedett a droid. – Ez az! Most abszolút lélegzetállítóan néz ki. Hát igen, én tényleg csodát teszek, és nem is ritkán.

– Nagyon köszönöm – válaszolta Leia, és ámuldozva forgatta a fejét.

2V azonban máris az ajtó felé tessékelte őt.

– Igyekezzen! Mindenki önt várja!

– Nélkülem aligha kezdik el – vágott vissza Leia, de azért kisé megemelte a ruha alsó részét, hogy a szegély ne érje a padlót, és kisietett a folyosóra. Nem akart elkésni. A messzi múltban a hercegeknek és a hercegnőknek néha harcban kellett átküzdeniük magukat a trónteremig, hogy a magukénak követeljék a koronát. Ez egyfajta erőpróba volt, és aligha tett jót a jelent-

kezőnek, ha bebizonyította, hogy még arra sem képes, hogy időben megjelenjen.

Az Alderaan királyi palotája egy évezred műve volt. A mindenkori uralkodók annyira a nép szolgálatának szentelték magukat, hogy sosem építettek magas tornyokat, hogy azokkal is hirdessék hatalmukat. Ehelyett új termekkel bővítették néhány évtizedenként az épületegyüttest, és ezzel egy olyan, hatalmasan terpeszkedő labirintust teremtettek, amelyben modern adatközpontok és holokamrák léteztek terméskő falú, ősrégi helyiségek mellett. Leia ismerte az összes folyosót, termet és átjárót. Gyerekkorában nagy élvezetét lelte a félhomályos, ritkán használt járatok felderítésében. Néha úgy gondolta, hogy talán ő az egyetlen ember évszázadok óta, aki megfordult a palota minden egyes helyiségében.

Szerencsére ismert egy rövidebb utat a régi fegyvertáron át, amelyen úgy juthatott el a trónterem előszobájába, hogy bőven marad még ideje. A testőrök elmosolyodtak, amikor meglátták, ő pedig visszamosolygott rájuk, és megigazgatta a ruháját. Aztán odasúgta a magasabb testőrnek:

– Hogy van a baba?

– Végre átalussza az éjszakát – válaszolta a férfi. Leia úgy tett, mintha tapsolna, mire a testőr szinte szégyenkezve lehajtott a fejét.

Leia persze nem sokat tudott a babákról, leszámítva azt, hogy a szüleik nagyon büszkék rájuk, noha a legtöbben sokszor egész éjjel ébren tartották a környezetükben élőket. De ha az őr örült, hogy a gyermeke átalussza az éjszakát, akkor ő is örült ennek.

– Nekünk szerencsénk van itt, az Alderaanon – mondta sokszor az apja, mialatt a könyvtár kandallójának tűzénél melegedtek. – A népünk szeret minket. A polgárok hűségesek hozzánk. Ez azért van, mert mi is szeretjük őket, és hűségesek vagyunk hozzájuk. Ha egyszer valamiért többé nem tisztelnénk azokat, akik körülvesznek minket, a legmagasabb rangú uraságtól kezdve a legszegényebb munkásig, elveszítenénk ezt a hűséget. És meg is érdemelnénk, hogy elveszítsük.

Leiát az ajtónál lógó bársonyfüggöny suhogása rántotta vissza a jelenbe. Gyorsan a falhoz ment, ahol a Rhindon kard függött, megragadta a markolatot, és a kezébe vette a fegyvert. Néhányszor gyakorolt már vele, de a súlya minden alkalommal meglepte.

Pozíció: az ajtó közepe. Kard: mindkét kéz a markolaton, karok a testhez szorítva, a penge függőlegesen felfelé mered. Beszéd: ...

Emlékszem a beszédre – biztatta magát gondolatban Leia. – Biztosan emlékszem rá. Csak egy pillanatra törlődött, de eszembe fog jutni, amikor majd ott állok a több száz vendég előtt...

A függöny félresiklott, és az ólomüveg ablakoktól ezernyi árnyalatúra színeződött, erős fény vetült Leiára. A kétszáz vendég egyszerre fordult felé. Valamennyien a kék és arany színű szőnyeg két oldalán sorakoztak fel. A szőnyeg végignyújtózott a termen, egészen a trónemelvényig, pontosabban a két arany trónig, amelyeken Breha és Bail Organa ültek.

Leia a kardot magasra feltartva lépkedett előre. Egy távoli, fojtott mennydörgés hallatán megörült annak, hogy a lámpadroidok fényt sugároznak be az ablakokon, máskülönben a teremben sűrű félhomály vagy éppen sötétség uralkodott volna. Sokszor elgyakorolta a teendőket, de gyanította, hogy csukott szemmel nem tudná végigcsinálni.

Nem is tudom, talán könnyebb lenne, ha nem látnám, hogy mindenki engem bámul – tépelődött magában.

A fél életét azzal töltötte, hogy megjelent tömegek előtt, de most először kellett beszélnie is hivatalos minőségben mint a jövőbeli királynőnek.

Breha Organa a bronz színében pompázó selyemruhát viselt, magasra feltornyozott hajában gyöngyfüzérék csillogtak. A mellette ülő Bail Organa a kormányzók hagyományos, hosszú díszköpenyét viselte. Az ünnepség idejére áthozták a koronát a múzeumból, és most egy márványtalapzaton nyugodott, egy sa-

ját gyertyadroid fényében. A királyi pár a szokásosnál is fenségesebbnek tűnt, szinte ijesztőnek.

Élvezik a felhajtást?

Leia úgy gondolta, hogy ő maga igen, vagy talán akkor élvezné, ha a szülei kevesebb vendéget hívtak volna meg. Normális esetben csak maroknyi külvilági lett volna jelen, de az apja ezúttal meghívta néhány szenátusbeli szövetségesét: Tynnra Pam-lót a Tarisról, Cinderon Malpe-ot, aki a Derellát képviselte, valamint Winmey Lenzet és Mon Mothmát, akik mindketten a Chandriláról származtak. Mon Mothma szélesen mosolygott, amikor Leia elhaladt előtte. Talán bátorításnak szánta.

Leia úgy gondolta, neki ez tökéletesen megfelel mindaddig, amíg Mothma nem tartja őt olyan kis aranyosnak. A Követelés Napja nem arról szólt, hogy a trónörökös egy imádnivaló kiskölyök, hanem a felnőtté válásról.

Amikor Leia a trónemelvény közelébe ért, Breha fennhangon elmondta a ceremónia nyitómondatát:

– Ki ez? Ki merészeli megzavarni a királynőt a hatalmának középpontjában?

– Én vagyok, Leia Organa, az Alderaan hercegnője – felelte Leia, és elégedetten állapította meg, hogy valóban tökéletesen emlékszik minden szóra, amit mondania kell. – Eljöttem önök elé, hogy a saját fülemmel halljam, amint elismerik, hogy ezen a napon tudomásunk szerint tizenhat éves lettem.

Az eredeti szövegben nem volt a „tudomásunk szerint”, amit akkor használtak, amikor a trónörökös örökbefogadás útján került a királyi párhoz. Leia három vagy négy nappal korábban töltötte be a tizenhatot. Nem tudta biztosan, mikor van a születésnapja, de nem is érdekelte. Az Alderaan hercegnője lett a névnapján, és ez volt az az évforduló, amit számon tartottak.

– Elismerjük a korát – felelte Bail, és a szeme környékének rángásai jelezték, hogy boldogan mosolyogna, ha nem kellene komolynak mutatnia magát. – Akkor miért járult a színünk elé felfegyverkezve?

– Azért jöttem, hogy a koronához való jogomat követeljem – közölte Leia, azzal fél térdre ereszkedett, és a kardot fél kézre fogva magasan felnyújtotta. A távolban ismét megdördült az ég, és a padló finoman megremegett. – Ezen a napon önök el fognak ismerni örökösüknek!

– Az Alderaan koronáját nem csupán öröklik – felelte csendő hangon Breha. – Ki kell érdemelni. Az örökösnek be kell bizonyítania, hogy méltó rá testben, szívben és szellemben. Ön felkészült arra, hogy bebizonyítsa?

– Igen, anyám és királynőm – válaszolta Leia, és felállt, illetve leengedte a kardot, ami nem csekély megkönnyebbülést eredményezett. – Kiválasztottam a három próbát. Miután szembenézek a kihívásokkal, és kiállom a próbákat, önök beiktatnak engem az Alderaan koronahercegnőjének.

– Tárja elénk ezeket a próbákat, és mi eldöntjük, hogy valóban méltóak-e – felelte Bail, mintha még nem ismerte volna őket. Leia pár pillanatig erős kísértést érzett, hogy hirtelenjében kitaláljon valamit. *Anyám, apám... megtanulok zsonglőrködni, és fellépek mint tűztáncos. Na, büszkék vagytok?*

De már annyiszor elgyakorolta a beszédét, hogy az szinte automatikusan dőlt ki belőle:

– A Test Próbájának azt választottam, hogy felmászom az Appenza-hegy csúcsára. – A hegy jól látszott a hálószobája ablakából, gyönyörű látványt nyújtott naplemente idején. – Hogy kiálljam a Szellem Próbáját, a jövőben nem csupán apám aszisztenseként fogok dolgozni a szenátusban, hanem törvényhozói gyakornokként is képviselni fogom a világunkat. Ami pedig a Szív Próbáját illeti, jótékonysági küldetéseket szervezek ínség sújtotta bolygókra, és ezek minden költségét a személyes költségvetésemből fedezem. Ezen próbákkal fogom bebizonyítani, hogy jogom van a trónhoz.

– A próbákat méltónak találjuk – jelentette ki elegánsan bólintva Breha. Felállt a trónjáról, mire Leia fellépett az emelvényre, és ismét maga elé emelte a kardot. Breha ráfonta mindkét

keze ujjait a fegyver markolatára, és az ujjai egymáshoz értek egy pillanatig, mielőtt Leia elengedte a kardot. – Felkérjük a jelenlevőket, hogy legyenek a most elhangzó kijelentés tanúi! – folytatta a királynő fennhangon. – Amennyiben a lányom teljesíti ezeket a próbákat, beiktatjuk koronahercegnőnek, és ő lesz az Alderaan trónjának örököse!

Taps és éljenzés töltötte be a termet. Leia kecses meghajlással zárta le a ceremóniát, és a szülei olyan büszkén mosolyogtak, hogy egy pillanatig úgy tűnt, minden rendben van. Mintha az ünnepség rávette volna őket arra, hogy tényleg *lássák őt*... míg nem a vendégek közelebb léptek, hogy gratuláljanak, és a szülők elfordultak, hogy őket üdvözöljék ahelyett, hogy a lányuknak gratuláltak volna.

Bail máris Mon Mothmával beszélgetett, valamint a másik chandrilai szenátorral, Winmey Lenzcel. Breha pedig Pamlo szenátor kezét szorongatva mondott köszönetet a hölgynek, amiért eljött.

Máris mindketten meglepedtek a lányukról.

– Leia, drága gyermekem! – kiáltotta a birreni Mellowyn úr, és Leia elé lépve, derűsen mosolygott vastag, ősz bajsza alatt. Az úr és a hercegnő távoli rokonok voltak, de hogy hogyan, azt már a nemesi házak egyetlen szakértője sem tudta volna kideríteni. – Csodálatos vagy!

– Köszönöm – felelte Leia, és amennyire tudta, viszonzta a mosolyt.

Tehát igaz – gondolta közben magában. – Nemcsak képzeltem. Tényleg nem figyelnek rám. Valami rosszat tettem? Vagy csak nem törődnek velem?

Leia biztosra vette, hogy nem haragította magára a szüleit. Nem azért fordultak el tőle, mert elkövetett valamit, amivel kivívta a rosszallásukat. Hanem, valahogy... eltávolodtak tőle az utóbbi hat hónapban.

Leiának sosem volt túl sok vele egykorú barátja. Akármennyire hittek is az egyenlőségben az Alderaan uralkodói, mindig is létezett egy határ, ami elválasztotta a palotában élőket azoktól, akik odakint éltek. Leia néha játszott az udvaron egyik-másik szakács gyerekeivel, de a társai szinte mindig a szülei voltak.

Bail és Breha Organa sokáig várták, hogy gyermekük szülessen. Ezt már jó néhányszor elmesélték Leiának, általában lefekvéskor, azzal a történettel együtt, amikor is az apja úgy tért haza egy titokzatos küldetésről, hogy egy csecsemőt hozott a karján. De Leia alighanem akkor is rájött volna, ha nem mondják el neki. Nem számított, hány kérdést tett fel, a szülei türelmesen és őszintén válaszoltak. Amikor éjnek évadján rosszat álmodott, sosem bízták sem eleven dajka, sem egy dajkadroid gondjaira; egyikük mindig átment hozzá, gyakran mindketten. Valahányszor belépett egy helyiségbe, ahol a szülei voltak, mindketten elmosolyodtak. Úgy tűnt, már a puszta létezésével is boldoggá teszi őket.

Ilyen körülmények között a legtöbb gyerek jóvátehetetlenül elkényeztetett kölyökké változott volna. De Leia mindig is segítőkész akart lenni, különösen azokkal, akik fontosak voltak számára, és a szüleit mindenki másnál jobban szerette. Így aztán igyekezett felkelteni magában az érdeklődést minden iránt, amivel ők foglalkoztak. Breha malastari orchideákat ültetett; Leia is orchideákat ültetett, és megtanulta gondozni őket, hogy gyönyörű, fakópiros virágokat hajtsanak. Bail szeretett táncolni; Leia megtanult táncolni, és addig gyakorolt az apjával, amíg kisebesedett a lába.

Ami az anyja hivatalos munkáját illette, azzal nem nagyon boldogult. Breha Organa kezelte a királyi számlakönyveket, ide-oda rakta a pénzeket attól függően, hogy hol volt rájuk nagyobb szükség, és személyesen felügyelte a bolygó összes közszolgálati intézményének pénzügeit. Leia megpróbálta megtanulni a könyvelés alapjait, és egész tűrhetően ment neki, de az első pil-

lanattól kezdve utálta. Egy hét elteltével az anyja megölelte, és nevetve elbocsátotta.

– De nem kell megtanulnom, amikor királynő leszek? – tiltakozott akkor Leia.

– Nem kell, ha beleszeretsz valakibe, aki szeret könyvelni – felelte Breha, és kacsintott egyet. – Akkor rákényszerítheted a kormányzódat, hogy megcsinálja.

A szülők megosztották a feladatokat. Breha az Alderaan ügyeivel foglalkozott, míg Bail képviselte az Alderaant a birodalmi szenátusban, és felügyelte a diplomáciai munkát. A klónháború idején katonai parancsnokként is szolgált, és az akkor még gyermek Leia jókat izgult az apja kalandjainak történetén. Később, amikor már nagyobb lett, komorabb és szomorúbb történeteket hallott, amelyek a háború árnyoldalát is megismertették vele.

De most már egy nemzedék óta nem robbant ki nagyobb háború. A galaxis egységes lett, de a lehető legrosszabb módon: Palpatine császár zsarnoki uralma alatt. Az egyik legbefolyásosabb Magvilág képviselőjeként Bail Organa azon kevesek közé tartozott a birodalmi szenátusban, akik valamennyire fékeztek Palpatine önkényuralmi törekvéseit. A politikának is megvoltak a maga csatái, és Leia korán felfedezte, hogy örömét leli egy-egy jó harcban. Asszisztensként dolgozott Bail szenátusi irodájában immár két éve, ami abból állt, hogy átnézte az apja beszédeit, gyakorlásképpen vitatkozott vele különböző témákról, és részletesen végigbeszéltek egy-egy témát, mialatt együtt utaztak haza a királyi jachton vagy a *Tantive IV*-en. Leia úgy érezte, nemcsak a lánya Bail Organának, hanem a munkatársa is, és ez büszkébbé tette, mint érzése szerint a koronája valaha is fogja.

Becsülettel elvégezte a ráeső munkát. Rendes és jó lánya volt a szüleinek. Akkor meg miért nem törődnek vele már egy ideje? Persze, szó sem volt arról, hogy megütötték vagy rosszul bántak vele. Ennél is rosszabb volt.

Egyszerűen nem foglalkoztak vele.

Az apja egyre többször tárgyalt zárt ajtók mögött az irodájában uyteri vagy mon cala szenátorokkal, és Leia nem vehetett részt ezeken a megbeszéléseken. Időről időre lezajlottak efféle konferenciák, de régebben csak néhány havonta, most meg már szinte naponta. És a tárgyalások után Bailt órákig lekötötték a gondolatai. Ha Leia megpróbált kiszedni valamit belőle, azt a zordon választ kapta, hogy törődjön a saját feladataival. Úgy tűnt, a hatalmi harcok még a saját lányánál is fontosabbak lettek Bail számára.

Breha Organa még rosszabb volt. Hirtelen átváltozott lelkes házigazdává. Előkelőségeket hívott a galaxis távoli pontjairól, és fényűző bálakat és fogadásokat rendezett, amelyek sokszor hajnalig tartottak. Egy-egy bál után Leia néha rajtakapta az anyját, hogy a számlakönyvekre borulva alszik. A nép iránti felelősség nem számított, semmi volt a következő mesés bál megrendezéséhez képest.

Leia úgy érezte, hogy a világa egyre kisebbre zsugorodik, olyan kicsire, hogy alig tudott lélegezni a szülei jelenlétében. Akármit tett vagy mondott, a látszat szerint a legcsekélyebb hatást sem gyakorolta rájuk. Jóllehet már nagylány volt ahhoz, hogy a szüleit hívja, ha rosszat álmodott, olykor szívesen megtette volna.

De sosem hívta őket. Nem akart azzal szembesülni, hogy hiába szól, nem jönnek.

– Jöjjön el az ablaktól! – kérte 2V, mialatt odagurult az ágyhoz, és ráterítette a selyemtakarót. – Eltalálhatja egy villám.

Leia nem tágitott a helyéről. A nyitott ablakon át betört a szél, és meg-meglebbentette leeresztett hosszú haját. Bő szabású, fehér hálóinge a térdét is betakarta, amit felhúzott a mellkasáig, mialatt a távoli villózást figyelte.

2V feléje gurult, és a kezét csípőre téve kifakadt:

– Felség, kérem! Nem biztonságos!

– Nem fog belém vágni a villám – állította Leia. – Amúgy meg szeretem a vihart.

2V vészjóslóan közel gurult, és kijelentette:

– A vezérlőprogramom lehetővé teszi, hogy akár erővel is eltávolítsam önt a veszélyforrásoktól!

– Jól van, jól van. Megyek már. Látod? – felelte Leia, és leugrott az ablakpárkányról, majd az ágyhoz ment. Maga a bútor egy pompakedvelő kor terméke volt, méregdrága glee anselm fából faragták, és az indákat utánzó berakások aranyból és ezüstből készültek. A királyi család manapság nem pazarolta a pénzt efféle fényűzésre, de Breha mindig azt mondta, hogy butaság volna nem használni egy teljesen jó ágyat, tiarát vagy palotát.

– A protokoldroidok tájékoztattak, hogy ön káprázatos volt a mai napon – közölte 2V, mialatt rendet rakott a fészülködőasztalon: minden kefét és fésűt visszatett a helyére. – Biztosra veszem, hogy sokan csodálták a megjelenését.

Leiának mosolyognia kellett.

– Mindenki azt mondta, hogy remek munkát végeztél – válaszolta. – Büszke lehetsz magadra.

2V az elégedettségtől ragyogva meghajolt, majd kigurult a szobából. Amint becsukódott az ajtó, Leia lelökte magáról a takarót, és visszament az ablakhoz. Lecsapott egy villám az Appenza-csúcs mögött, és a hegy egy pillanatra kirajzolódott az erős fényben.

Annyira gyönyörű – gondolta Leia, és elképzelte, hogy elmondja ezt a szüleinek reggeli közben – bár az utóbbi időben ritkán reggeliztek együtt. A szülei alighanem máris a következő mulatságot fogják tervezni, még mielőtt felkel a nap.

Leia kinyitotta az ablakot, és hagyta, hogy a szél betörjön a szobájába. Az arcát és a karját hideg esőcseppek verték. A ceremónia nem egészen úgy ment, ahogyan gyerekkorában álmodozott róla, de egy ilyen vihar még sosem okozott neki csalódást. Szerette a vadságát, a kiszámíthatatlanságát, még a távoli ve-

szélyt is. Csak nemrégiben fedezte fel, hogy szereti a viharokat, és ez a vonása értékes volt számára, mert azon kevés dolog közé tartozott, amit nem osztott meg a szüleivel. Ez csakis az övé volt.

Ettől függetlenül azt tervezte, hogy egyszer elmondja nekik, amikor a dolgok végre visszatérnek a megszokott kerékvágásba.

Holnap – ígérte magának –, holnap kiállom az első próbát. Bebizonyítom, hogy mire vagyok képes. És valami olyant teszek, amit a szüleim nem hagyhatnak figyelmen kívül.

Második fejezet

Három hét volt hátra a törvényhozó gyakornoki program következő üléséig. Leia-nak készülnie kellett volna: át kellett volna tekintenie a legfőbb témákat, és össze kellett volna állítania több potenciális törvényjavaslatot. Az apja mindig ezt tette, mielőtt visszatért a birodalmi szenátusba. Leia immár két éve dolgozott neki, elég régóta ahhoz, hogy maga is elbírjon ezzel a munkával. Így aztán, a dolgozószobában kellett volna gubbasztania, politikai anyagokkal körülvéve.

Ehelyett Aldera úrkikötőjén vágott át éppen, és 2V aggodalmasan gurult az oldalán.

– Mutatnia kéne némi tiszteletet az ottani birodalmi tisztviselők iránt – javasolta a droid, mialatt megkerültek egy gozanti teherhajót, amelynek rakterét önjáró munkagépek töltötték meg lebegő raklapokon nyugvó rakománnyal. – Diplomataként vesz részt egy jószolgálati küldetésen, és ennek megfelelően kell viselkednie. Egy hercegnőnek mindig az alkalomnak megfelelően kell öltöznie.

– Úgy lesz, úgy lesz – ígérte Leia, és sóhajtott egyet. Évek óta nem tiltakozott az ellen, hogy elegáns ruhákat viseljen, és rendszeren feltűzze a haját, de 2V meg volt győződve arról, hogy amint eltűnik a hercegnő szeme elől, ő azonnal felveszi a régi játszó-kezeslábasát, és egyszerű copfba köti a haját.

– Ez az alkalom arról szól, hogy ennivalót viszünk a Wobani éhező menekültjeinek – vágott vissza határozottan. – Éppen ezért semmi szükség arra, hogy gyöngyök villogjanak a hajamban.

2V kiegyenesedett, mintha feldühödött vagy megsértődött volna, és kijelentette:

– Gúnyolódásra semmi szükség. A gyöngyök minden alkalomhoz illenek.

A királyi család tagjai jellemzően az Aldera nyilvános úrkötőjét vették igénybe az utazásaikhoz. Leia sokszor járt már itt a szüleivel, de most történt meg első ízben, hogy személyesen irányított egy csillaghajót egy bolygóközi utazás során. Szinte rutinfeladatnak érezte azt, hogy elküldte a kérvényt Tarriknak, a főudvarmesternek. Ám amikor meglátta a rá váró *Tantive IV*-et, meglepődött a hajó méretein. Izgalmasnak találta a gondolatot, hogy ő rendelkezik ezzel a hatalmas géppel, és hogy a személyzet kéttucat tagja az ő parancsait várja. Hónapok, vagy inkább évek óta sóvárgott valamilyen igazi felelősség után. És úgy tűnt, ezen a napon végre megkapja.

Felismerte a felé tartó szürke egyenruhát viselő férfit, ezért kihúzta magát, és a bő ruhaujjak rejtekében összekulcsolta a két kezét.

– Üdvözlöm, Antilles kapitány! – köszönt mosolyogva. – Köszönöm, hogy ilyen gyorsan előkészítette a hajót. Mikor indulhatunk?

– Egy órán belül, felség – válaszolta Antilles, és a fejét kissé oldalra billentve mosolygott a hercegnőre. – Számíthat ránk! – Azzal feszesen tisztelgett, és elvonult, hogy folytassa a munkát. Leia csak állt, és azon töprengett, hogy miért nem tetszik neki a válasz. A kapitány udvarias volt, tiszteletteljes, sőt barátságos. A lojalitásához és a szolgálatkészségéhez nem férhetett kétség. De az, ahogy oldalra döntötte a fejét...

Nem tart igazi vezetőnek – gondolta Leia. – Továbbra is kislánynak tekint. Azt gondolja... aranyos vagyok.

Leia tudta, hogy butaság lenne meglepődni ezen, megsértődni pedig végképp az. A kapitány babakora óta ismerte őt, és még éppen csak most esett át a Követelés Napján. És még nem érte el a teljes magasságát – legalábbis remélte. Ahogyan az anyja szokta mondogatni: *a hatalmat megkaphatja bárki, de a tiszteletet ki kell érdemelni.*

Leia elhatározta, hogy keményen fog dolgozni azért, hogy kiérdemelje. Hamarosan sem Antilles kapitány, sem a szülei nem fognak kételkedni abban, hogy ő mire képes.

Az utazás gyorsan és eseménytelenül zajlott. Leia a raktárban töltötte az időt, megbizonyosodott róla, hogy az élelmiszereket helyesen tárolják, hogy a tisztek pontos utasításokat kaptak a szétosztással kapcsolatban. Nem maradt más feladat, mint meghatározni, hogyan állítják fel a rögtönzött állomást, de ezt csak a helyszínen tudták elintézni.

– Könnyű, mint a víz alá nyomni egy mon calamarit – mormolta magának Leia. (Régi mondás volt ez, de ő annak idején, amikor mon calamari gyerekekkel játszott a szenátusi negyed medencéiben, megtanulta, mi a trükk lényege: először fel kellett juttatni őket a felszínre. Nem lehet a víz alá nyomni valakit, aki eleve ott van.)

A Wobani nem követelt különleges öltözetet. Ezen a Középső Gyűrűben keringő világon mérsékelt éghajlat uralkodott, eléggé párás, de máskülönben jellegtelen, ráadásul azt tervezték, hogy az egyenlítő közelében szállnak le, így nem kellett aggodniuk a hó, a jég és a fagy miatt. A bolygó sosem volt gazdag, és viszonylag kevesen éltek rajta. A lakói elsősorban egyszerű alkatrészek és páncélok gyártásával tartották fenn magukat, valamint olyan gabonákat és fűszernövényeket termesztettek, amelyek mocsaras környezetben érezték jól magukat. Mint oly sok más világnak a galaxisban, ennek a polgárai is éppen csak meg-

éltek, csupán szerény mértékben kapcsolódtak be az intergalaktikus kereskedelembe, és nem vágytak vezető szerepre.

Aztán, hat évvel ezelőtt Palpatine beindította az „áruterme-
lés fejlesztése” nevezetű programot, ami jobb piacokat ígért az
élelmiszereknek és más organikus nyersanyagoknak. Mint a csá-
szár ígéretei közül oly sok, ez is hazugság volt, és arra szánták,
hogy leplezzen más terveket. Leiát a szülei megtanították arra,
hogyan lásson át ezeken a dolgokon. A Wobani lakóinak telje-
síthetetlen kvótáknak kellett megfelelniük, és amikor a bolygó
termelői elmaradtak, bírságot kaptak. A nagy, közös földeket
felszabdalták, és kiosztották különféle birodalmi hivatalnokok
között, akik elméletileg „jobban gazdálkodtak rajtuk”. Valójá-
ban ez azt jelentette, hogy ők gazdagodtak, míg a Wobani ősla-
kói egyre szegényebbek és éhesebbek lettek.

A fejlesztőprogramba bevont összes bolygó gazdasága súlyos
károkat szenvedett, míg a Wobanié egyenesen összeomlott. A
lakosság java része éhezett. A mezőgazdaság meggyengülése
miatt a gyárvárosok túlnépesedtek, mert az elkeseredett gazda-
sági menekültek ott kerestek munkát, ami azt eredményezte,
hogy a gyárakban alacsonyabb béreket fizettek, és rákénysze-
rítették a munkásokat, hogy veszélyesebb körülmények között
dolgozzanak. Mostanra a bolygó lakó bármit megtettek volna,
hogy életben maradjanak. Egyes hírek szerint a birodalmiak
munkatáborokat akartak létesíteni a bolygón – gyakorlatilag ez
volt az egyetlen ágazat, ami még működhetett egy darabig, és
a lakosság már annyira fásult volt, hogy szó nélkül elfogadta
volna a rabok jelenlétét. A csillagrendszerek közötti szabad
mozgás az alapvető jogok közé tartozott, de a Birodalom uta-
zási tilalommal sújtotta a Wobanit, hogy „megakadályozza a
kizsákmányolását”. A szenátusban sokan hitték, hogy a korlá-
tozásra elsősorban azért került sor, mert így akarták elejét ven-
ni annak, hogy kitudódjon, milyen rossz a helyzet.

Leia ezt nevetségesnek tartotta. Minden szenátor és a sze-
mélyzetek összes tagja ismerte az igazságot a Wobaniról, csak